

CÁI TẾT CUỐI CÙNG - ÁT MÃO -1975.

Quốc Thái Đình Hùng Cường (JAN. 2026).

Ăn Tết năm nay ...

2026 là Tết Bính Ngọ, chúng ta đã xa xứ hơn 50 năm nhưng gia đình tôi vẫn giữ phong hoá cho ngày Tết, có nghĩa là hơn 50 năm qua, cứ đến dịp Tết là nhà tôi lại gói bánh chưng, bánh tét, nấu chè thổi xôi, kho cá. Những ngày đầu, chưa có lá chuối, chúng tôi đã đi nhặt từ cái lá tre, rồi cho phẩm vào gạo lấy màu xanh, gói lên cái bánh chưng thật là trần ai khổ cực, rồi cá kho thì phải đi mua riềng, mua cá thu (King Mackerel) kho nhỏ lửa cả 10 tiếng đồng hồ mới được nồi cá, rồi ngày Tết, gia đình con cháu đoàn tụ, vui đùa cười nói hưởng cái không khí yên hàn êm

Từ trái qua: chị Huệ (thông gia), cháu Phillip, Trâm và Dr. Minh-Châu

ấm của đời sống Mỹ. Ăn uống thừa mứa, đồ chơi, quần là áo lượt, thôi đủ cả. Con cháu chúng tôi hầu như không biết khổ đau là gì. Hàng năm tôi vẫn sống cảnh êm đềm ngày Tết nơi xứ người với cảnh tứ đại đồng đường, gọi là thế, nhưng sự thật có bốn thế hệ từ mẹ chúng tôi đến 7 đứa cháu quả là bốn đời nhưng không sống chung trong một nhà. Gia đình tôi vui ngày tết với quà cáp, bánh trái, hoa cúc, hoa “lay ơn (Gladiolus), cả mai vàng và phong bì lì xì đỏ thắm. Từ mẹ già trăm tuổi, vợ con với đàn cháu vui là thế, nhưng tôi sao vẫn lạc lõng trong mái ấm ngày xuân, tôi giả vui bên ngoài cho gia đình không nhìn thấy, nhưng tôi vẫn có chuyện lắng đọng trong tâm mà suốt 50 năm qua, nó vẫn nằm sâu ở tâm tư gặm nhấm đời tôi, tôi mong viết ra đây cho vui đi nỗi

khổ nội tâm và phần nào cho mọi người thấy những nghịch cảnh của cuộc đời chiến chinh, ta và địch đều lấy sự giết nhau làm vinh quang cho cuộc đời..Câu chuyện là như thế này.

Nhớ Tết năm xưa - ẤT MÃO 1975.

Thiếu Tá Đinh Hùng Cường

Năm 1975, chúng tôi đã chờ đợi một cái Tết Mậu Thân thứ hai không xảy ra, nhiều tin tức dồn dập cho thấy cộng sản chuyển quân, những tin tức này hoàn toàn do VN cung cấp, những tổ chức 101(One o one) và 525 (Five two five) của Mỹ đã dẹp sau hiệp định Paris 1973, cả một lưới tình báo hữu hiệu bị hủy bỏ, kể cả không thám, không ảnh. Mỹ cũng

lấy đi hết, do đây những tin tức thu thập của Bộ tổng tham mưu QLVNCH đã cho biết phải chuẩn bị.

Trước Tết Ất Mão, cả tỉnh Long An sôi sục chiến tranh, họp quân đoàn, họp tỉnh, họp tiểu khu liên miên, lệnh chuẩn bị đạn dược, lương thực cho các đơn bót trong 60 ngày ban hành, không phải riêng tỉnh Long An mà cả nước chờ đợi cái Tết Mậu Thân (1968) thứ hai, ai cũng tin rằng cộng quân sẽ tấn công toàn diện, đâu có biết rằng chúng chuẩn bị cho 3 tháng sau đó, để mở màn tấn công Buôn Ma Thuột và dứt điểm luôn miền Nam VN.

Quá nửa đêm, tình hình yên tĩnh, giao thừa đã qua và không thấy dấu hiệu nào là VC tấn công. Đại tá tỉnh trưởng và tôi cùng đi thanh tra cầu Tân An, cây cầu nằm sát tỉnh lỵ, là huyết mạch của quốc lộ số 4 từ miền Tây đi Sài Gòn, nhưng lại là phần trách nhiệm an ninh của tôi. Ba giờ sáng mừng một Tết, đại tá

Huyền trở về dinh tỉnh, tôi cho xe lui lại, sau khi chúc tết ông là tôi cũng phóng về quận. Đại úy Khánh, người trưởng ban ba của tôi, ngồi sau xe báo cáo, VC đã vô ấp Mỹ An Phú xã Mỹ Lạc Thạnh, đang giao tranh và xin pháo binh (PB) yểm trợ, Khánh báo cáo VC đang ở khu mỏ mả, xa nhà dân, tôi nói vậy chằm tọa độ cho PB bắn, mọi chuyện tưởng như êm như tất cả những cuộc tấn công của VC một khi tiếng súng giao tranh đã dứt. Thế nhưng khi trời mờ sáng. Đại úy Khánh lên dinh quận báo cáo là đêm qua sau khi lục soát, toán tiền đồn đã phát giác ra mảnh đạn PB lạc vô nhà dân gây tử thương cho một người đàn bà đang có bầu. Tôi bàng hoàng cả người, ngày tư ngày tết, làm sao lại chết dân? Để khổ đau cho gia đình họ. Tôi hỏi Khánh:” Rõ ràng ông trình tôi là không có dân trong khu giao tranh, sao để ra nông nổi?”.

Khánh làm thinh, đứng yên, không trả lời. Năm mới tôi không nở nặng lời với một người sĩ quan tận tụy đầy trách nhiệm như Khánh. Tôi cho ông lui và tức tốc cho gọi đại úy Phước trưởng ban 5 Chi khu lên trình diện. Tôi lệnh cho Phước, đem trung đội công vụ lên trên xã giúp ma chay cho hai mẹ con người dân xấu số, tội nghiệp thằng bé, chưa ra đời đã chết theo mẹ. Năm đó ngày Tết đối với tôi thật là bi thảm, đã mất ngủ cả đêm giao thừa, lo lắng VC tấn công như Tết Mậu Thân, sáng mừng một được tin thảm khốc của người dân, tôi ưu phiền như có đám ma trong quận. Cho đóng cửa dinh, không tiếp ai, trong khi tại trước sân cờ chi khu, đoàn lân đã sẵn sàng, các viên chức làng xã, chỉnh tề lễ vật, quà cáp đợi vô chúc tết. Tôi dẹp hết, không tiếp đón ai cả, cho giải tán trước sự ngỡ ngàng của những chức sắc. và các nhân sĩ trong quận. Họ lũ lượt rời quận với quà cáp mà không hiểu chuyện gì.

*Đại tá Huyền tỉnh trưởng, thiếu tá Cường
quận trưởng*

Cái lý do tôi bị ám ảnh thương người, bởi chẳng vợ tôi cũng đang có bầu, nhìn vợ và đứa con 3 tuổi đầu, hai người đã rời nhà từ sớm

lên ăn tết với tôi, tôi đã mũi lòng thương cho thân phận người dân, chiến tranh gieo bao đau thương tang tóc cho họ, Việt Cộng giết dân như ngóe để nuôi cấy thù, chúng ta không tàn ác nhưng cũng vô tình tạo những cái chết cho người dân, gây khổ đau cho gia đình họ. Bao năm sống trong tang thương chết chóc, đời tôi như chai lỳ dửng dưng với những cái chết của ta cũng như của địch, ngay cả chính bản thân tôi, cũng nát như thân thể sau hai lần bị thương. Nhưng tai nạn đêm giao thừa đã làm tôi bị ‘sốc’ hơn bao giờ hết. Cả cái sân quận mênh mông vắng lặng, dưới lá đại kỳ là một đoàn lân còn sót lại, họ kiên nhẫn đợi chờ, múa lân mừng tuổi tôi, nhận lì xì và sau đó bay ra chợ, trống chiêng inh ỏi, xông đất những nhà buôn, những tiệm ăn kiếm tiền. Trăm thấy tôi mặt mày ủ rũ, chẳng hiểu gì và vì cũng vừa từ

Đoàn Lân duy nhất còn sót lại, đang nhảy múa mừng tuổi trước dinh quận

Sài Gòn lên tới, lặng lẽ đất bé Cún vô phòng, nhưng tí Cún 3 tuổi thì mê lân quá, cứ dán mắt vào đàn lân ngoài sân. Cho đến một lúc sau, đại úy Phước trên chiếc GMC chạy về báo cáo đã lo ma chay, chôn cất cho gia đình người bất hạnh, chia buồn và xin làng xã giúp cho gia đình họ. Tôi yên tâm phần nào, bớt đi bộ mặt đưa đám, cho mở cửa để đoàn lân xông đất, nhảy múa, tiếng

trống, tiếng phèng la bắt đầu náo động sân dinh. Tí Cún thì thích quá, còn tôi cũng bớt đi niềm u ám, cho chuẩn bị xe cộ xuất hành đi lễ ngày đầu xuân bên xã Khánh Hậu, nơi có lăng mộ Đức Tiên Quân Nguyễn Huỳnh Đức. Cũng phải nhắc lại cái xã văn hoá Khánh Hậu nằm trong quận Thủ Thừa. Theo tổ chức hành chính của VNCH thì tại quận có một trường tiểu học, tại tỉnh có một trường trung học, thế nhưng riêng quận Thủ Thừa lại có 1 trường đại học cộng đồng tại xã Khánh Hậu, nơi đây đã dạy những sinh viên có tú tài, học hai năm ra làm giáo sư đệ nhất cấp. Nếu nói về địa phương chí thì thật không thể không nhắc tới lăng mộ Đức Tiên Quân Nguyễn Huỳnh Đức, ngài tên thật là Huỳnh Tường Đức, với chức tiên quân, như tư lệnh chiến trường, bao giờ cũng là mũi dùi tấn công địch vì là đội quân đi đầu, ngài theo vua Gia Long lập không biết bao nhiêu là công trận nên được cho đổi thành họ nhà vua là Nguyễn Huỳnh Đức.

Một kỷ niệm khó quên, khi tôi về trấn nhậm quận này, muốn lên thăm các bô lão và dân tình trong xã, ông xã trưởng đã làm cho tôi hoảng hồn. Giữa trời nắng chói chang, ông cho bày hương án ra giữa đường, dàn các bô lão, ăn mặc quốc phục, khăn đóng đứng chờ, phía trước là một trung đội chào kính chỉnh tề. Trước tình huống kính trọng tôi nhưng quá ư quan liêu còn bắt bô lão đứng chờ ngoài nắng để đón tiếp. Tôi thất kinh vội vã nhảy phốc xuống xe, cho anh em tan hàng, và đích thân ôm những bô lão đất từng người vô trong đình làng cho mát, xin lỗi từng vị cho sự hiểu lầm của xã trưởng đã làm cho quý bô lão đổ mồ hôi đứng chờ. Tôi đã

nhận lỗi cho sự vô lễ này. Sau một hồi lâu nói chuyện cảm thông, tôi đã nhẹ nhàng nói riêng với ông xã trưởng, việc làm vừa rồi rất mất lòng dân, người ta sẽ cho chính quyền là hồng hách xa dân, tôi cảm ơn ông xã trưởng, nhưng đừng bao giờ làm như thế này nữa, phải thân dân, gần dân và giúp đỡ người dân.

Trở lại ngày đầu xuân, vợ chồng tôi đến lăng Đức Tiên Quân, cúng bái cầu cho quốc thái dân an, và riêng tôi, tôi cầu nguyện cho người đàn bà mang thai đã chết đêm qua vì mảnh đạn vô tình sớm được siêu thoát. Tôi đã dấu biệt điều này, không nói với vợ lúc đó và trong suốt bao năm qua, vì những vết thương chiến tranh sẽ làm cho vợ tôi khổ tâm không ít, tôi muốn giữ lấy niềm ân hận một mình.

Năm mươi năm qua đi, mỗi khi nghĩ tới chuyện này, lòng tôi vẫn bị cắn rứt, cuộc chiến tương tàn giữa hai miền Nam Bắc suốt bao năm đã làm cho người dân, người lính chết thật vô nghĩa, chung cuộc những kẻ bạo tàn, là cộng sản bắc việt không chút tình người, không chút lương tâm, thẳng tay tàn sát người dân, chúng đã thắng. Ông Trời có mắt, hay ông Trời không có mắt?. Thượng nghị sĩ McCain đã một thời là tù binh của VC, và cũng là ứng cử viên tổng thống Hoa Kỳ đã đứng giữa Hà Nội mà thốt lên lời nói:”

- Đất nước này đã bị chiếm đoạt bởi những kẻ xấu - “This Country was won by the bad guys”.

Tôi vẫn đi cạnh cuộc đời vợ con, lo tương lai hạnh phúc cho gia đình mà bản thân tôi hầu như không có, tôi vẫn bị sống dằn vặt, gặm nhấm bởi bản phận, bởi lương tâm mà tôi không thể sống hạnh phúc hòa đồng với vợ con. Trong chiến cuộc, thượng cấp đã vì nhiệm vụ, đẩy tôi vào chỗ chết, rồi một khi tôi không chết, tôi lại làm y chang như thượng cấp, có nghĩa là cũng đẩy đàn em vào chỗ chết vì nhiệm vụ. Tất cả đều lấy cứu cánh biện minh cho phương tiện để cho lòng mình yên ổn, nhưng riêng tôi vẫn thấy không ổn, cho dù những lỗi lầm không do tôi tạo ra, do hoàn cảnh, do đất nước và cũng do an toàn bản thân, chúng vẫn ở trong vô thức theo đuổi tôi. Do đấy tôi trở nên bản tính, gây gổ vợ con, đôi lúc tôi gần như nổi điên la hét, có một câu chuyện mà tôi nghĩ, thật vô tình mà cái tính điên khùng của tôi được chữa chạy. Chỗ tôi làm việc là một “building” rộng lớn, chung mà cũng như riêng, chúng tôi đều có “cubicles” riêng biệt, nhưng những “panels” chỉ cao khỏi đầu người, nên phía trên trống trải, ai to tiếng là tất cả đều nghe. Có một lần vợ gọi “phone” lên la rầy tôi đang giờ làm việc, tôi bảo vợ muốn gì về nhà nói, giờ này là giờ của sở, bà ềng ềng là tôi sẽ hét tướng lên cho sở nó đuổi cho bỏ ghét, thế là bà vợ thách thức, không nhìn được tôi hét vang trời, cả sở nghe, cả ông giám đốc trong phòng riêng cũng nghe. Tôi nghĩ ngày mai xếp sẽ đến nói chuyện đuổi tôi, nhưng không ngờ, đích thân Edmark, tay giám đốc đã đến ngồi trong “cubicle” của tôi hàng giờ nói chuyện, Edmark không đuổi tôi mà còn nói là sẽ giúp tôi như đã

giúp những người Mỹ đi trong chiến tranh Việt Nam bị khủng hoảng tinh thần, thay vì bị đuổi, tôi được hăng cho đi bác sĩ tâm thần để ổn định đời sống, “Therapy” cả mấy tháng trời, tiền hăng trả, thế là cũng nhờ vợ mà tôi chữa được cái bệnh tâm thần, ảnh hưởng của chiến tranh. Cho hay sau lưng người đàn ông luôn luôn có người đàn bà chọc giận.

Tết Bính Ngọ là cái tết thứ 50 sau cái Tết Ất Mão, có nghĩa là hơn 50 mùa xuân đã lạnh lùng trôi qua mái tóc bạc trên đầu, nhưng trong thâm tâm tôi, mỗi độ xuân về, tôi vẫn nhớ đến những người anh em, bạn bè, thuộc cấp chết trong trận mạc, tôi nghĩ chẳng ai là anh hùng, tất cả đều làm nhiệm vụ và hứng chịu những mảnh mìn, hay những viên đạn vô tình mà bị thương tích hay qua đời, sau cùng là tôi nghĩ đến người đàn bà bụng mang dạ chửa đã bị lấy đi đời sống một cách lẫm nhách của chiến tranh. Tôi xin đốt một nén nhang lòng tưởng tới tất cả những đồng bào tôi đã bị hy sinh cho một cuộc chiến vô nghĩa, mà kẻ gian tà độc ác là cộng sản Bắc Việt đã thắng cuộc.

Tuổi đời chồng chất, tôi sẽ chôn vùi kiếp sống tha hương mang theo những ký ức không bao giờ phai nhạt vào lòng đất trên xứ Mỹ này. Nhiều lúc tôi tự hỏi:” Hồn thiêng sông núi ở đâu? hay Mẹ Việt Nam yêu dấu ơi, bao giờ thanh bình? Khi nào tự do no cơm ấm áo mới thực sự hiện hữu trên mảnh đất quê hương của tôi hiện đang bị bạo quyền cộng sản dày vò”

Những ngày cuối năm Ất Ty 2026.
Quốc Thái Đình Hùng Cường, Ngọc Trâm.